

[Finansministeren.]

ke-akademikeren kan nå de højeste stillinger.

Hr. Grünbaum kritiserede regeringen for en række af de skattelove, vi har fået gennemført i disse år, og jeg vil gerne, når hr. Grünbaum taler om formueskattelempelse, sige, at det ikke har noget med skatteunddragelse at gøre. Hvad enten vi har en høj eller en lav formueskattegrænse, har det jo ikke noget at gøre med skatteunddragelse. Hvis man unddrager formueaktiver fra formueskatteopgørelsen, begår man noget retsstridigt, men det har ikke noget at gøre med, om formueskatten er høj eller lav i samfundet. I øvrigt har jeg forstået på bemærkningerne, der faldt for nogle år siden, at også mange socialdemokrater syntes, at formueskatten principielt var en dårlig skatteform, som man i og for sig nok ville afvikle, hvis man kunne få noget andet til gengæld. Det gælder måske ikke mere, eller måske synes man, at det, man har fået til gengæld, ikke er noget værd. I hvert fald synes det på det sidste, som om man nu ønsker, at regeringen skal skærpe formuebeskatningen.

Hr. Grünbaum var inde på spørgsmålet om B-skatteydernes ligning. Det er jo en diskussion, vi har ført praktisk talt hele den sidste folketingssamling, og derfor vil jeg skåne folketingets medlemmer for at tage diskussionen op ved denne lejlighed. Det får vi vel også nok lejlighed til, når vi kommer ind på den økonomiske politik, for der var ligesom toner også i oppositionens indlæg, der berørte den økonomiske politik, som vi kommer til at drøfte på fredag, idet man siger: nu vil man gennemføre en momsforhøjelse, og den vil man fritage de selvstændige for, mens andre sagde, at det faktisk er skattesnyderne, man vil fritage, dem vil man give tilskud i stedet for. Sådan er det jo ikke. Det er ikke således, at alle selvstændige erhvervsdrivende, enhver arbejdsgiver her i landet, ethvert aktieselskab, enhver virksomhed er en skattesnyder. Lad os da ikke prøve på at nå frem til så grove distinktioner, at på den ene side har vi de hæderlige og ærlige lønmodtagere, som tilfældigvis ikke kan snyde i skat, men som heller aldrig kunne drømme om at gøre det, og på den anden side har vi de selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er inde under det samme system og selv skal opgive

deres indtægt og har lidt friere spillerum, og det er nogle røvere alle sammen. Sådan er det jo ikke. Der findes dog sikkert masser af selvstændige erhvervsdrivende, som ikke snyder i skat, og der findes vel også en og anden lønmodtager, som snyder, hvor han kan komme af sted med det. Det er dog vist ubestrideligt. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen, der engang sagde, at der snydes her i landet efter evne, og det tror jeg er nogenlunde rigtigt. Det er beklageligt, at det er sådan, men det er nogenlunde rigtigt. Det er altså ikke noget, som hører den ene befolkningsgruppe til, der er moralsk mere forfalden end den anden befolkningsgruppe — lad os ikke stille det sådan op. Men der er nogen, der har større evne til at snyde, end andre har, og derfor må vi naturligvis have kontrol og ligningseffektivitet; det tror jeg vi alle sammen er sympatisk indstillet over for, og jeg håber, vi også kan få de bevillinger igennem her i det høje ting, der er nødvendige, for at vi kan få et mere effektivt ligningsapparat.

Hr. Sigsgaard var jo hæs, som han selv erklærede; jeg vil ikke sige, at det kunne man høre på ham, men det bar hans tale præg af. Han sagde, at man skulle ikke have mere snak udenom, og så talte han i en halv time, hvor han faktisk sagde det, som han jo har sagt til os så mange gange om sit syn på skatteundragelserne. Jeg skal ikke komme med flere bemærkninger til hr. Sigsgaard, for det kunne provokere ham til at få slidt endnu mere på stemmebåndene, og det ville være sørgeligt. Jeg må derfor tage det hensyn til ham, at jeg ikke kommer nærmere ind på hans betragtninger.

Fru Hanne Reintoft var inde på, at regeringen her tog med nænsom hånd på skattesnyderne, og nævnte spørgsmålet om investeringsfondshenlæggelser og den trafik, som Handelsbanken drev og oplyste om i en pjece, man havde sendt ud om, hvornår man skulle henlægge beløb til investeringsfonde, og fru Hanne Reintoft spurgte, om det var sket med min mellemkomst, at man lavede den slags skatteundragelser. Nu er bestemmelserne i investeringsfondsloven vedtaget af dette ting, og de muligheder, den giver, er de muligheder, som dette ting, lovgivningsmagten, har bestemt. Det, som fru Hanne Reintoft anførte, var ikke nogen administrativ bestemmelse, som en eller